

Bilagshæfte til bet. o. lovf. vedr. kommunal udligning m.v.

stedtillæg, er det muligt at beregne de regionale lønforskelle. De regionale variationer i prisniveauet på varer og ydelser er imidlertid ikke belyst i nogen nyere undersøgelser. Man er derfor nødsaget til at antage, at variationerne i både løn- og prisniveauet på en tilfredsstillende måde kan beskrives ved hjælp af stedtillægssatserne, selv om kun ca. 60 pct. af de samlede kommunale bruttoudgifter er lønudgifter. Dette kan dog forsvares med, at stedtillægssatsen netop skal give udtryk for de regionale prisforskelle.

Med hensyn til forholdet mellem udligningsniveauets størrelse og en inddragelse af regionale pris- og lønforskelle, gælder det, som anført i finansieringsudvalgets betænkning og af Vejle amtskommune, at behovet for en pris- og lønkorrektur er større jo højere udligningsniveauet er. Årsagen hertil er, at jo mere man nærmer sig en 100 pct. udligning, jo større krav må man stille til det grundlag udligningen foretages på.

I vedlagte tabel 13 viser *kolonne (1)* det skønnede beskatningsniveau 1984 for en gennemførelse af L 151 for de enkelte amtskommuner, herunder Københavns og Frederiksberg kommuners amtskommunale andele. *Kolonne (2)* viser de samlede ændringer i beskatningsniveauet som følge af L 151, gevinst ($\div$), tab ($+$). *Kolonne (3)* viser det herved fremkomne beskatningsniveau. Kolonnerne svarer således til kolonnerne (1), (8) og (9) i bilag 2 til lovforslaget.

Kolonne (4) viser effekten af at hæve udligningsniveauerne i beskatningsgrundlagsudligningen henholdsvis udgiftsbehovsudligningen fra forslaget 0,80 til 0,90. Som det fremgår, får Københavns kommune samt amtskommunerne uden for hovedstadsområdet fordel heraf.

Amtskommunerne i hovedstadsområdet, med undtagelse af Københavns og Frederiks-

berg kommune, har både et forholdsmæssigt større beskatningsgrundlag og mindre udgiftsbehov, hvorfor højere udligningsniveau giver tab til disse amtskommuner. Modsat gælder, at Storstrøms, Fyns og Bornholms amtskommuner får gevinst af både et højere udligningsniveau på beskatningsgrundlag og udgiftsbehov. For de øvrige amtskommuner er nettoresultatet afhængigt af, hvilken af de to udligninger der »slår hårdest igennem«, (deres relative afstand til gennemsnittet).

I *kolonne (5)* er vist effekten af at korrigerer for de regionale pris- og lønforskelle, altså med udgangspunkt i *kolonne (4)*. Det her anvendte mål for regionale pris- og lønforskelle stammer fra en beregning foretaget på den faktiske personalesammensætning i kommunerne i 1980, de amtskommunale indeks er beregnet som et vejte gennemsnit af de i amtskommunen beliggende kommuners personalesammensætning. Der arbejdes for tiden med en revision af disse beregninger, som beror på 1982-oplysninger; dette arbejde forventes afsluttet omkring 1. maj 1983. Der er dog intet der tyder på, at anvendelsen af et revideret løn- og prismål vil give en ændret tendens i *kolonne (5)*, der giver gevinst til amtskommunerne i hovedstadsområdet.

Kolonne (6) viser det beskatningsniveau, der ville blive resultatet af, at man hævede udligningsniveauerne til 0,90 og samtidig tog hensyn til løn- og prisforskelle, altså summen af *kolonne (3)*, (4) og (5).

Spørgsmålet om korrektion for løn- og prisforskelle i udligningsordningerne har været behandlet i folketinget i 1975 og 1976 (lovforslag nr. 219 af 13. maj 1975 og lovforslag nr. 37 af 12. oktober 1976, jfr. Folketingstidende 1974-75, 2. samling, sp. 4904-4908, og Folketingstidende 1976-77, 1. samling, sp. 333-335). Forslagene opnåede ikke flertal.